

nogen, tilføjede det ærede Medlem. Ja, men de sultne Børn i en Kommune kunne virkelig ikke leve af, at der er private Foreninger i de andre Kommuner. Det er ganske urimeligt, synes jeg, at sige, at man maa gaa saa vidt gennem Lovgivningen at give Kommunerne Ret til at støtte private Foreninger; hvis der er nogen, men i de Sogne, hvor der ingen er, lader man de sultne Børn sulte væk. Ja, man kan jo staa paa det Standpunkt, men det er ikke enhver, der kan forstaa dette Standpunkt; antager jeg. Mit Syn paa denne Sag er, at det er humant og økonomisk klogt at gøre i hvert Fald det, som her forlanges i den paagældende Retning, og jeg havde egentlig troet, at Landstinget enstemmig vilde have taget det Standpunkt at lade dette Lovforslag blive fremmet. Man kunde i saa Henseende henvisse til en Udtalelse, der faldt i Fjor, at dette Ting repræsenterer og er Landets dygtigste og bedste Mænd, Landets mest forstaaende Mænd og mest humane Mænd, og naar det er saa, kunde man jo forudsætte, at dette Lovforslag kunde være gaaet enstemmig igennem. Hvad vi have hørt i Dag, vidner ganske vist ikke allerbedst i den Retning, men lad os haabe det bedste.

Stilling: Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) betegnede dette Lovforslag, som meget uskyldigt og fandt, at der kunde ikke være meget at sige imod det. Jeg maa give det ærede Medlem Ret i, at Lovforslaget er meget uskyldigt, men efter min Formening er det i den Form, hvori det nu foreligger, ikke blot uskyldigt, men det vil heller ikke gøre synderlig Gavn, og maaske det kan gøre mere Skade, end det ser ud til. Sagen er nemlig den, at dette Lovforslag er delt i 2 Paragraffer, hvoraf den ene, om jeg saa maa sige, tager Hensyn til Købstæderne, den anden til Landet. Om Forholdene paa Landet skal jeg ikke udtale mig; jeg kender dem ikke nærmere, men maaske det ærede Medlem har Ret i, at der er Trang til, at Sogneraadene faa en saadan Ret. Jeg synes, det kunde være rimeligt, at de fik Ret til at yde Bidrag, hvor der var Trang til saadanne Fællesbespisninger, men i Købstæderne er det noget andet. Det høje Ting har jo set, at enkelte Byraad allerede have ydet Bidrag til saadanne Bespisninger, og at der i andre Kommuner, i nogle af de største, har været gjort Forsøg paa — jeg kan sige, at det navnlig har været fra socialdemokratisk Side — at faa Kommunerne til at yde saa-

danne Bidrag til Skolebespisninger. Men i alle de paagældende Byer har der ad privat Vej i mange Aar været etableret saadanne Skolebespisninger, der have taget større og større Omfang. Det har vist sig, at der virkelig har været Trang dertil, men ved Forespørgsel til dem, der ledede disse Foreninger, om de ønskede det Bidrag, som vi forment, at Kommunerne være berettigede til at yde, have vi faaet det Svar, at det ønskede de ikke. De ønskede tværtimod, at Kommunerne vilde holde sig tilbage fra disse Bidrag, de kunde godt ad privat Vej skaffe tilstrækkelige Midler; og det saa bedre ud ogsaa over for Børnene, at det var en aldeles privat Foranstaltning. Det var heldigere, at de ikke allerede fra Barndommen havde det Skær over sig, at det var ved offentlig Foranstaltning, de bleve bispiste. Det var en langt smukkere og mere human Betragtningssmaade, som kom frem i enkelte Byraad, hvor det blev hævdet, at en samlet Skolebespisning ikke var heldig, at man hellere burde søge at faa de Børn, der havde Trang dertil, anbragte hos Familier, hvor de for det første fik den nærende Kost, men ogsaa ofte meget mere end det, idet de mange Gange fik Hjem paa de paagældende Steder og bleve støttede paa mange Maader foruden ved den daglige Bespisning. Den Vej mente man i det hele taget, man langt hellere maatte gaa over for dem, der trængte dertil, end man burde gribe til offentlige Foranstaltninger. Jeg er ængstelig for, at der skal komme noget frem af den Natur, at man i Fremtiden kunde sige, at Kommunerne havde en Pligt til at støtte en saadan Bespisning. Saa vilde der blive pukket paa denne Pligt fra de private Bidragydere Side, de ville sige: Værsgodt, nu kunne Kommunerne give deres Bidrag; lad dem saa tage Sagen i deres Haand. Saa falder den private Godgørelse til Jorden, som jeg alligevel tror er et Gode og som i hvert Fald har en stor Betydning ogsaa i den Retning, som den ærede sidste Taler talte om, at man derved ikke tager Ansvarsfølelsen saa meget bort fra Forældrene, som maaske vilde blive Tilfældet, hvis det blev en kommunal Foranstaltning. Jeg vil derfor formene om den første Paragraf, som i Grunden for Købstædernes Vedkommende ikke indeholder andet, end at det Beløb, der anvendes til Bespisning, fremtidig skal opføres paa Skolevæsenets Konto, at denne Bestemmelse er unødvendig. Den Konto, vi nu føre det paa i Købstæderne, er Kontoen „Forskellige Udgifter“, og den vil det fremdeles kunne